

Streszczenie pracy doktorskiej pt. „Kultura Chrześcijańska w ujęciu Karola Wojtyły – Jana Pawła II”

Praca doktorska pt. „Kultura Chrześcijańska w ujęciu Karola Wojtyły – Jana Pawła II” dotyczy rozumienia kultury chrześcijańskiej, która opiera się na dwóch zasadniczych źródłach: filozofii i teologii.

Składa się ze wstępu, czterech rozdziałów, zakończenia, bibliografii, wykazu skrótów.

W rozdziale pierwszym zatytułowanym „Człowiek jako osoba” omawiana jest koncepcja ludzkiego bytu, sposób istnienia człowieka jako osoby, jej cechy (właściwości), którymi się charakteryzuje (poznawanie intelektualne, wolność jako stanowienie o sobie, zdolność do miłości, podmiotowość prawna, godność, zupełność, religijność), bycie istotą kulturotwórczą.

Rozdział drugi pt. „Filozoficzna wizja kultury” przedstawia pojmowanie człowieka jako podmiotu kultury, jej klasyczne ujęcie oraz najważniejsze dziedziny kultury (nauka, moralność, sztuka, religia) i znaczenie prawdy, dobra, piękna i religii w nich.

Rozdział trzeci nosi tytuł „Chrześcijański charakter kultury”. Zawiera on cztery podrozdziały, w których jest omówione pojęcie kultury chrześcijańskiej, jej geneza (przyczyna powstania), jej chrystocentryczny charakter oraz rola Kościoła i sakramentów w niej.

Rozdział czwarty pt. „Koncepcja cywilizacji miłości” zawiera pięć podrozdziałów, w których omówione jest pojęcie kultury i cywilizacji, poczwórny prymat osoby (względem rzeczy, techniki, posiadania i sprawiedliwości), rodziny jako „communio personarum”, solidarności jako miłości społecznej oraz świętości jako cel i miara doskonałości człowieka.

Celem badań podjętych w rozprawie jest rekonstrukcja i interpretacja rozumienia kultury chrześcijańskiej przez Karola Wojtyłę – Jana Pawła II jako sposobu ludzkiego życia wzorowanego na osobie Jezusa Chrystusa.

Metoda badań oparta jest na analizie tekstów filozoficznych i enuncjacji papieskich Karola Wojtyły – Jana Pawła II.

Wyniki badań wykazują, iż koncepcja kultury chrześcijańskiej Karola Wojtyły – Jana Pawła II oparta jest na personalizmie postrzegającym człowieka jako osobę, tzn. wyjątkowy rodzaj bytu w sposobie swego istnienia oraz, że specyfika kultury chrześcijańskiej polega na ciągłej interakcji: Bóg – człowiek.

Rozważania zawarte w dysertacji prowadzą do wniosku, że Karola Wojtyły – Jana Pawła II rozumienie kultury chrześcijańskiej ma racjonalne podstawy (uzasadnienia) w postaci realistycznej antropologii (personalizm) i filozofii kultury, że warunkiem jej tworzenia jest uświadomienie sobie, że człowiek jest osobą, że jej podstawą jest przyjęcie porządku nadprzyrodzonego – tzn. pomocy Boga (Sakramenty święte, Łaska Boża, dary Ducha Świętego).

Pracę zamyka dość obszerna bibliografia podzielona na kilka części oraz wykaz zastosowanych w niej skrótów.